

LBRIS

We know
books

Irina
NECHIT

MARIA ȘI ARMA

EDITURA
PRUTA

PROLOG

De ce nu purtăm pălării	3
-------------------------------	---

I. CINE VA AJUNGE PRIMUL

Balcon	5
Ceața	7
Pietre în aprilie	8
Corp la corp	10
Poem pe tulpina unui platan	11
Cine va ajunge primul	14
Halyomorpha Halys	15
Distanțare socială	17
Mirosuri	20
Reportaj cu oameni de cultură	23

II. MARIA ȘI ARMA

Arșice	29
Râpa	31
Tavanul	32
Miere sălbatică	34
Maria și arma	36
Lapte pentru mama	39
Hai să-ți arăt ceva	41

Prutul	43
Copacii intră în casă	45
Pumnii	47
Înhămați cai	48
Valul	50

III. O UMBRĂ PE COVORUL ROȘU

Eveniment	52
Tiranie	54
Când Putin se odihnește	55
Călugărul nu e călugăr	58
Burka	60
Călătorie	62

IV. ÎNAINTE DE NOUL RĂZBOI

Luminița	63
Acolo dincolo	65
O creangă înflorită	66
Adorm ușor	67
Picnic	69
Ochi de indiancă	73
Un înger înalt	75
Lacul Comsomolist	77
Câtă frunză și iarbă	79
Călimara	81
Înainte de noul război	82
Drum de munte	84
Roze persane	86
O iau în brațe	88

EPILOG

Fără contur	89
-------------------	----

atât de subțiri că vedem prin ei stele,
miriade de galaxii rotindu-se în beznă,
unele explodează, altele se nasc având fiecare
câte o zonă unde există
toate condițiile pentru apariția
unui nou Pământ

privirile căutând constelații
nu vor să se întoarcă înapoi
în viața cu știri și greieri,
nici nu bănuim că în clipa asta show-urile s-au oprit
dezbaterele și filmele s-au întrerupt
pe ecrane licărind doar cuvintele:
breaking news! soarele nu se va mai arăta vreodată

căutăm cozi de comete,
dâre fosforescente care să ne ducă spre Triangulum,
măturăm cu genele așchiile prea mărunte
rămase din lumina înghețată
ce ajunge la noi abia acum,
ne uităm în sus
uitând că tălpile ni s-au adâncit în petecul de iarbă

dacă am fi avut pălării, ne-ar fi căzut de pe cap
și nu ne-am fi aplecat să le ridicăm.

I. CINE VA AJUNGE PRIMUL

Balcon

Oameni nevăzuți clădeau repede un sistem nou
după destrămarea celui vechi,
parcă era revoluție,
parcă nu era,
pereții apartamentului tot mai reci,
divanul tot mai hrentuit,
etajera o lipisem cu scotch,
tot mai multe vechituri se grămădeau la balcon,
trebuia să le reparăm, să le refolosim, dar de unde!
bucuroși să avem măcar o lumină chioară,
luam doar becuri,
lucruri noi nu cumpăram,
vechiturile se-adunau, se clădeau una peste alta –
tinerețe și vechituri –
praful și pulberea să se aleagă de locuința asta,
îmi ziceam privind cum roiesc viespile,
nu băgasem de seamă când ocupaseră balconul,
își făcuseră cuib în cojocul meu,

se vârâseră între floacele de lână,
acolo au depus ouă,
din larve au ieșit viespi tinere și flămânde,
fir-ați voi să fiți, gânșanii vărgate!
toate spray-urile pe care le-am avut,
cu toate le-am stropit
și cu lac de păr le-am împroșcat
și sticla de acetona am vărsat-o peste ele,
iar cojocul greu, cusut din patru piei de oaie,
l-am ridicat ca pe-un bolnav,
l-am azvârlit peste balcon,
deasupra lui se ridică un nor de praf,
apoi l-am dus la tomberon,
am dus și alte vechituri,
saci plini de amintiri,
încetul cu încetul am eliberat balconul,
uitat-am viespile cu tot cu cuib,
uitat-am lucrurile adunate ani în șir
și aruncate într-o clipă,
doar tata mă-ntrebă odată:
unde-i cojocul?
de ce nu porți cojocul?

Ceața

Se sfărâmaseră comitetul central,
sovietul suprem,
sovietele sătești și sovietele orășenești,
apărură multe partide
vă amintiți cum se numeau?
furnica, rândunica, stejarul,
cocoșul, trandafirul, soarele,
unii părăseau *furnica* și aveau la *rândunica*
alții ieșeau din *cocoșul* și mergeau cu *soarele*,
scoteam fără să vreau câte-un oftat în locuri publice,
nu mă mai interesa *stejarul*,
nu mai voiam să merg cu *soarele*,
nu știam încotro s-o apuc,
viitorul era în ceață,
așa e și acum,
numai că ceața s-a îngroșat și mi-e rușine să oftez
în locuri publice.

Revoluția, uite revoluția,
urcăm scările de marmură,
studenții iau cu asalt clădirea,
sparg geamurile de la etajul unu,
mai sus pietrele nu ajung,
mai sus nici nu are voie să pătrundă gloata.

În câteva clipe
apare drapelul UE pe acoperiș.
Ați biruit, mergeți acasă, ne spune cineva,
nu știm cine e acel cineva,
nu știm cine pune capac vulcanului,
lava se stinge prea repede,
un foc de paie,
drapelul UE flutură acolo, sus,
în cerul senin,
nu știm cine l-a arborat,
cine a agățat și harta României Mari
de streășina clădirii de partid,
cum au găsit puștani în bârlogul dictatorului
scara secretă
și cum s-au cățărat pe-acoperiș.

Oameni cu măști de cauciuc,
cu ciorapi negri pe față
aruncă hârțoage prin ferestrele sparte,

cineva îi trimite pe studenți pe la cămine,
au fluierat destul,
au aruncat cu pietre destul,
s-au încleștat cu forțele de ordine destul,
niște băieți mai răscolesc
prin grămezile de hârtii,
regulamente, acte, ordonanțe,
foi ca neaua, foi cu ștampile mai zboară pe geam.
Bani! aici sunt bani! strigă un tânăr,
adună foi vărându-le în geantă,
înoată prin hârtii,
cu doar mă uit,
nu fac nimic.

Deodată mâna mea dreaptă
băjbâie pe jos, apucă o piatră colțuroasă,
cealaltă mână ridică, tremurând, o foaie albă
mânjită cu sânge proaspăt,
sânge tânăr,
vărsat în zi de primăvară,

o piatră și o foaie pătată de sânge
am luat ca amintire
sau ca dovadă că am fost aici,
în zi istorică
ce mirosea a libertate,
a șaptea zi
dintr-un aprilie uitat.

Mai bine ascultați bâzâitul de pe cărare
viespea luptă corp la corp
cu un gândac
îi roade vibrând măruntaiele
îi rupe abdomenul încă viu
decoleză cu greu
ridică în aer boțul de intestine
zbârnâie undeva printre copaci

duelul s-a terminat, merg liniștită mai departe
caut terenul de golf
nu am văzut niciodată un teren de golf
stârnesc fluturi, apar găuri
perfect rotunde în pământ
iarba roua indicatoarele
teii stejarii trifoiul
mașinile de tuns iarbă
stegulețele și tot echipamentul
aparțin unei bănci de top
gândacul verde încă mai lucește pe cărare
e gol pe dinăuntru
doar capul i-a rămas întreg
cu două antene mișcându-se încet
ca prin vis.

Poem pe tulpina unui platan

1.
Când mergi încet ferindu-ți ochii de lumina amurgului,
când îți pare că stai pe loc,
dar de fapt înaintezi pe alee,
de la o spărtură în asfalt la alta,
de la o deschizătură spre cer la alta,
când soarele e doar la o palmă deasupra orizontului
și la fiecare pas inima ți se zdruncină între coaste,
când începi iar și iar în minte o frază și n-o mai duci până la
capăt,
când scheauni neuzit și când te aștepți mai puțin,
vezi un om scriind ceva pe tulpina unui platan.

Nimeni în oraș nu scrie la ora asta,
nimeni nu ține un pix în mână,
nimeni nu așterne pe foaie niște rânduri,
oricât de rare,
numai omul acesta îmbrăcat în costum
scrie ceva pe tulpina dezgolită de coajă a platanului.

Pixul ieftin albastru
nu-i tremură deloc între degete,
pe spate i se întinde o fâșie de lumină,
în față are deja un text destul de lung,
scris cu grijă,
îi rămân doar câteva rânduri,